Ἐν ὄψει τοῦ Πάσχα, ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις ἀσφαλῶς θὰ συντονίση τὰς ἐνεργείας της διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν ἐνδεῶν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Αἱ φιλανθρωπικαὶ ὀργανώσεις τῆς πόλεως ἃς ἐργασθοῦν ἐντατικῶς διὰ νὰ προσφέρουν τὴν χαρὰν εἰς τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Η ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Ὁ κ. πρόεδρος τοῦ ΟΒΑ ἀπεφήνθη ὅτι εἶναι θερμότατα ἐπιθυμητὸν καὶ ἰδιαίτερον τὸ ἐνδιαφέρον ἐπιδεικνυόμενον καὶ ἐνεργοῦν ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν βιομηχανιῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ἐπαρχιῶν πρὸς ἀνάπτυξίν των, ἐπεβεβαίωσεν ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως κ. Καραμανλῆς καὶ εἰς ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως ἐτόνισε τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως νὰ ἐνισχύση τὴν ἐπαρχιακὴν βιομηχανίαν, ἀφοῦ θὰ πραγματοποιηθοῦν αἱ ἀναγκαῖαι ὀργανωτικαὶ καὶ νομοθετικαὶ μεταβολαί, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀναπτύξουν τὴν ἀποδοτικότητά της ἐπὶ ἐκσυγχρονισμένων βάσεων.

Τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον, διὰ νὰ καταστοῦν οἱ ἐπαρχιακαὶ βιομηχανίαι ἀνταγωνιστικαί, ἐν ὄψει τῆς τεραστίας μεταβολῆς, ἡ ὁποία δημιουργεῖται εἰς τὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας, ἐν ὄψει τῆς συνδέσεώς της μὲ τὴν Κοινὴν Ἀγοράν.

Θὰ ὑπάρξη οὕτω μέγα ὄφελος καὶ δι' αὐτὰς καὶ διὰ τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς κυβερνήσεως γίνεται ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὴν ἄνθησιν τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας.

Ἂς πράξη καὶ αὕτη. ἀπὸ τῆς ἰδικῆς της, ὅ,τι ἐπιβάλλεται διὰ νὰ ὑπάρξη τὸ γενικῶς ἐπιθυμητὸν εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα.

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Εἰς τὴν καθημερινήν μας ὁμιλίαν χρησιμοποιοῦμεν εὐρέως λέξεις πολιτισμός, πολιτισμένος, ἡ ἔννοια τῶν ὁποίων ἀναφέρεται εἰς τὰς ἐννοίας βάρβαρος, βαρβαρότης, πρωτόγονος, ἀνεπιστερημένος κλπ.

Ὁ ἐπιστημονικὸς ὅμως ὁρισμὸς τοῦ πολιτισμοῦ παρουσιάζεται δυσκολίες καὶ γεννᾶ προβλήματα. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ πλῆθος τῶν δοθεισῶν ὁρισμῶν ὑπὸ διαφόρων πνευματικῶν ἐκπροσώπων τῶν ἀπὸ τοῦ 18ου καὶ τοῦ 20οῦ αἰώνων.

Ἱκανοποιητέρως ὁρισμὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος παρέχει ὁ Α. Λαλάντ. Κατὰ αὐτὸν «εἰς πολιτισμὸς εἶναι τὸ ἀθροίσμα ὅλον σύνολον φαινομένων κοινωνικῶν, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὴν μετάδοσιν τὸ ὁποῖον ἔχει χαρακτῆρα ἐφευρετικόν, ἠθικόν, αἰσθητικόν, ἢ ἐπιστημονικόν τὸ ὁποῖον εἶναι κοινὸν εἰς τὴν μεγάλην μέρη εὐρείας ἀνθρωπίνου κοινωνίας ἢ εἰς πλείονας κοινωνίας συναφείᾳ». Ἐρμηνεύοντες αὐτόν, παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς: ὅτι πᾶς πολιτισμὸς περιλαμβάνει ἐκδηλώσεις αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὴν θρησκείαν, τὴν ἠθικὴν (στὰ ἤθη ἐν γένει), τὴν τέχνην, εἰς τὴν τεχνικὴν καὶ τὴν ἐπιστήμην· ὅτι αἱ ἐκδηλώσεις αὗται εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς εὐρυτέρας κοινωνικῆς ὁμάδος ἢ περισσοτέρων κοινωνικῶν ὁμάδων καὶ ὅτι κύριον χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι φύεται καὶ μεταφέρεται εἰς τὴν μετάδοσιν καὶ μεταδίδεται εἰς τὸν χῶρον καὶ εἰς τὸν χρόνον.

Ἕλληνες, Γερμανοί ἰδίως, θεώρησαν τὴν ἱστορίαν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, προσεπάθησαν, ἀποβλέποντες εἰς τὴν γενικότητα τῶν ὁρισμῶν, νὰ διχοτομήσουν τὴν ἔννοιαν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ αὐτὴ ὅμως διχοτόμησις εἶναι ἀπαράδεκτος. Ὁ πολιτισμὸς εἶναι ἀναμφισβήτητον ἑνιαῖον μὴ δυνάμενον νὰ διασπασθῇ. Δυνάμεθα νὰ ἀναλύσωμεν τὴν ἔννοιαν τοῦ πολιτισμοῦ νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν στοιχείων αὐτοῦ. Ταῦτα κατατάσσομεν εἰς τρεῖς κατηγορίας. Εἰς τὰ ὑλικά, εἰς τὰ κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ καὶ εἰς τὰ πνευματικά.

Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὸν ὑλικὸν πολιτισμὸν παρατηρήσωμεν τὰ ἀνθρώπινα ἐπιτεύγματα τὰ ὁποῖα ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀτόμου. Ἐὰν ἐξετάσωμεν δευτέραν κατηγορίαν θὰ ἐξετάσωμεν τὴν ὀργάνωσιν τῆς κοινωνίας καὶ τὴν οἰκονομίαν.

Τὸν πνευματικὸν πολιτισμὸν περιλαμβάνομεν τὰς ἐκδηλώσεις ἐκείνας αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται πρὸς τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἀνθρώπου ὡς ὄντος λογικοῦ, τὴν ἐπιστήμην, τὴν φιλοσοφίαν, τὴν τέχνην, τὸ δίκαιον καὶ τὴν οἰκονομίαν.

Ὁ πραγματικὸς λοιπὸν πολιτισμὸς περιλαμβάνει ἅπαντα τὰ ἀναφερόμενα στοιχεῖα ἤτοι τὰ κοινωνικά, οἰκονομικά καὶ πνευματικά, ἐξαντλεῖ ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ καὶ ὅλην τὴν ἔκτασιν καὶ ἀναπτύσσεται καὶ προϋποθέτει τὴν ταυτότητα καὶ ἰσοδύναμη ἀνάπτυξιν τῶν λοιπῶν.

Ἀναλύσωμεν λοιπὸν ἔρχεται τὸ ἐρώτημα, σήμερα καυχόμεθα ὅτι ἔχομεν ἕνα πολιτισμὸν ἄνευ ὁμοιόμορφον, ἄρα αὐτὸς ὁ ποσοτικός, ὁ σημερινός, καλύπτει ὅλην τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀνωτέρω σκιαγραφηθέντος. Ζοῦμε ἄράγε τὸν πραγματικὸν πολιτισμὸν ἢ μᾶλλον ἀπόψεις φορεῖς τοῦ πραγματικοῦ πολιτισμοῦ;

Ἀναλογιζόμενοι σκληρὸν κι' ἂν εἶναι νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν. Ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς εἶναι ἀνεπαρκὴς. Δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ συγκεντρώση καὶ νὰ ἐνώσῃ ἅπαντα τὰ στοιχεῖα, τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἀρετές, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς τέλειες μορφὰς εἶναι καὶ τοῦ πράττειν καὶ νὰ ἐνσαρκώσῃ.

Ἀπὸ ἀπόψεως, διότι παρασυρμένος ἀπὸ τὴν τεραστίαν τῷ ὄντι ἐπίδοσιν τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς ἕνα τῶν στοιχείων του, λησμόνησε τὴν ἀρχήν ἀπ' ὅπου ἤντλει ζωὴν καὶ ἀναμιν, ἐγκατέλειψε ὁ φοβερὸς τὸν ἑαυτόν του καὶ ἐπέμεινε ἀποκλειστικῶς μ' αὐτὸ καὶ ἔτσι ὁ πολιτισμὸς ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χροιὰν καὶ τὸ ὄνομα Πολιτισμός. Ἡ ἀπαραίτητος προϋπόθεσις, τῆς ταυτότητος καὶ ἰσοδυνάμου ἀναπτύξεως ὅλων του τῶν στοιχείων, ἐξέλιπε, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ ἀρμονικοῦ πολιτισμοῦ ἔχομεν ἕναν ἀσύμμετρον ὁλοῖον τὸ ἓν στοιχεῖον εἰδικῶς. Ὁ δὲ ἄνθρωπος μορφοῦς καὶ δημιουργός ἔχει χρωματισθῇ κι' αὐτὸς ἀπό. Παίρνει τὴν μορφὴν μηχανῆς καὶ ἐνεργεῖ. Κάθε του ἔργον καὶ μιὰ δημιουργία. Ἀνεπιπόλαιστη δύναμη εἰς τὸν ἀνθρωπόεδον του. Ὅλα σχεδὸν κινοῦνται μὲ μίαν κίνησιν. Πατᾶ ἕνα κουμπὶ καὶ ἀφανίζεται ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς ὁλόκληρο Ἔθνος. Ἔχων ἐπίγνωσιν τῆς τοιαύτης δυνάμεώς του καὶ ἄγνοιαν τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεώς του, τῆς ἀποστολῆς του καὶ τῶν δυνατοτήτων του, αἱ ὁποῖαί εἶναι μὲν πολλαὶ ὄχι ὅμως ἄνευ ὁρίου, ἐσκέφθη λίαν ἐγωϊστικῶς ὡς ἄλλος Ἐωσφόρος. Χαρακτηριστικὸν δὲ τοῦ πολιτισμοῦ μας ἐν προκειμένῳ εἶναι, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀντίληψις παρατηρεῖται ὄχι μόνον εἰς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι εἶναι ὥριμοι κατὰ τὴν σκέψιν, ἀλλὰ καὶ κυρίως εἰς τοὺς νέους. Ὁ πολιτισμὸς ταυτίζεται μὲ κατάρηνσιν πάσης ἀπαγορεύσεως. Πέραν ἀπ' αὐτὸν καὶ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσαι μ' αὐτὸν ὑπάρχουν, ἡ θρησκεία, ἡ ἀρετή, ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ ἠθική. Ἡ θρησκεία ἡ ὁποία εἶναι τροφὸς καὶ μητέρα τῆς Ἠθικῆς ζωῆς καὶ τὸν ἀνωτέρων ἰδανικῶν παραμερίζεται καὶ μένει ὁ νέος χωρὶς σκοπούς ἔρημος, ὁλομόναχος, χωρὶς πνευματικὴ ζωὴ καὶ συνείδησι τῆς καταστροφῆς.

Τὸ πλέον ἀπελπιστικὸν δὲ εἶναι ὄχι ἡ ἀδιαφορία τῆς κοινωνίας, ἀλλὰ ἡ ἀδυναμία τοῦ κλήρου νὰ ἀλιεύση ἀδολα, χριστιανικὰ τὸν νέον, ν' ἀναστήση τὴ νεκρὴ συνείδησή του, νὰ ἐμφυτεύση ἀειθαλῆς ἀρετὰς στὴν ψυχή του, νὰ ἐμπνεύση ἰδανικὰ στὸ πνεῦμα του καὶ ἀφοῦ τοῦ καταστήση ταῦτα βιώματα, νὰ τὸν παραδώση προσανατολισμένον πλέον εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ἡ πνευματικὴ φτώχεια τοῦ τόπου «ἐνῶ φαίνεται ὅτι ἕνας ἰδεολογικὸς κατακλυσμὸς πλημμυρίζει τοὺς ἀνθρώπους», γράφει ὁ καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἰ. Θεοδωρακόπουλος εἰς τὸ σύγγραμμά του «Μαθήματα Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ», εἶναι δύσκολο νὰ ὑπῆρξε ἄλλη ἐποχὴ μὲ τόση πνευματικὴ γύμνια καὶ ψυχικὴ ἀλητεία». Καὶ πιὸ κάτω: «Κι' εἶναι τόσο πολύπαθη ἡ ἐποχή, ποὺ καὶ πλούσια ἀκόμα πνεύματα μὲ τὸ σάστισμα νὰ χάνουν τὰ κλειδιὰ τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν καὶ νὰ μοιάζουν κι' αὐτὰ μ' ὁλότελα φτωχούς, ποὺ πρέπει νὰ διακονέψουν γιὰ νὰ ζήσουν».

Οὕτω τὸν σημερινὸν πολιτισμὸν τὸν χαρακτηρίζει θετικῶς μὲν μία ἀχαλίνωτος τεχνικὴ πρόοδος, ἡ ὁποία καὶ συνιστᾶ τὸν ἐξωτερικὸν πολιτισμόν, ἀρνητικῶς δὲ μία ἀπάθεια πρὸς τὴν θρησκείαν, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν πνευματικὴν ἠθικὴν ζωήν, τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τὸν ἐσωτερικὸν πολιτισμόν. Λαοὶ ὅμως ποὺ εἶχαν ἢ ἔχουν ἐξωτερικὸν πολιτισμόν, ἐὰν δὲν μποροῦν νὰ τραφοῦν ἀπὸ ἄλλους, πεθαίνουν ἱστορικά.

Ὁ Σπένγκλερ συνταυτίζει τὸν ἐξωτερικὸν πολιτισμὸν μὲ τὴν παρακμήν. Μόλις παύει τὸ πνεῦμα νὰ τρέφη τὸν ἐξωτερικὸν πολιτισμόν, ξεραίνεται, ὅπως ξεραίνεται ἡ φλούδα τοῦ δένδρου, ποὺ γέρασε καὶ πεθαίνει.

Καὶ ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς ἐὰν διατηρήση αὐτά του τὰ χαρακτηριστικά, ,, ὁπωσδήποτε θὰ πεθάνη. Ἀπὸ τὶς ἐπόμενες γενεὲς ἐξαρτᾶται. Ἡ θέρμη ποὺ συνέχει τὴν κάθε γενεὰ γιὰ νὰ λύση τὰ προβλήματά της, τὰ προαλήματα τῆς ζωῆς της ἐν τῷ συνόλῳ τους, ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ τοῦ πολιτισμοῦ ἢ ἡ πραγματοποίησις τῆς μεγάλης στροφῆς πρὸς τὸν πραγματικὸν πολιτισμόν. Χωρὶς τούτη τὴ θέρμη δὲν προχωρεῖ ἡ ζωὴ ἀπὸ τὸ ἕνα σημεῖο στὸ ἄλλο, δὲν δημιουργεῖται πραγματικός, ἀληθινὸς πολιτισμός.

Τόλης Αὐλωνίτης
Φοιτητὴς

ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ Ν' ΑΠΑΛΛΑΣΣΩΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΕΓΧΟΥΣ

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἀμερικῆς πῆρε πρὸ καιροῦ τὴν παρακάτω ἐπιστολή:

«Ἀγαπητὲ κύριε

Στὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας μου ὡς στρατιώτου ἐπώλησα στὴν μαύρη ἀγορὰ διάφορα εἴδη στρατιωτικὰ ἀξίας 25 δολλαρίων. Σᾶς ἐπιστρέφω τὸ ποσὸν αὐτὸ ἐσωκλείστως γιὰ νὰ ἐλαφρύνω τὴν συνείδησί μου».

Ἡ ἐπιστολὴ ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο τοῦ μεγάρου τοῦ ὑπουργείου Οἰκονομικῶν κατέληξε σ' ἕνα μικρὸ γραφεῖο, ποὺ στὴν πόρτα του διαβάζει κανεὶς τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Χρήματα δημοσίου ἀποστελλόμενα ἀπὸ ἀγνώστους».

Καὶ ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ δὲν λέει τίποτα. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου ἔχουν δώσει ἕνα καλύτερο ὄνομα στὸ ἀρχεῖο αὐτὸ τῶν ἀνθρωπίνων τύψεων. Τὸ ὀνομάζουν «Γραφεῖον Συνειδήσεων» γιατὶ ἀκριβῶς οἱ τύψεις συνειδήσεως σπρώχνουν ἕνα ὁλόκληρο πλῆθος ἀνθρώπων νὰ στέλνουν στὸ γραφεῖο αὐτὸ διάφορα ποσὰ ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ λίγα σέντς καὶ φτάνουν σὲ χιλιάδες δολλάρια.

Σὲ ὅλες τὶς ἐπιστολές, ἀνώνυμες καὶ ἐνυπόγραφες, ὁ γράφων ὁμολογεῖ ὅτι μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο ἔκλεψε κάτι ἀπὸ τὸ δημόσιο καὶ θέλει τώρα νὰ ἐπιστρέψη τὰ κλεμμένα καὶ νὰ ἀναπαύση τὴν συνείδησί του.

Νὰ τί ἔγραφε μιὰ ψυχὴ τυραννισμένη ἀπὸ τὶς τύψεις:

«Ἀποστέλλω ἐσωκλείστως ἕνα γραμματόσημο ἑνὸς σέντς (1)100 τοῦ δολλαρίου) γιὰ τὸν φόρο ἑνὸς μολυβιοῦ ποὺ ἀγόρασα στὸ Μπούφαλο ἀπὸ ἕνα Καναδό».

Ἕνας ἄλλος ἔγραψε, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ γιατὶ εἶχε χρησιμοποιήσει δύο φορὲς ἕνα γραμματόσημο, ὅταν τὸ ταχυδρομεῖο ξέχασε νὰ τὸ σφραγίση τὴν πρώτη φορά.

Μὰ καὶ οἱ μεγάλοι καταχραστὰ αἰσθάνονται τύψεις καμμιὰ φορά.

Ἕνας ἀνώνυμος κάτοικος Φιλαδελφείας ἔστειλε στὸ «Γραφεῖο Συνειδήσεων 30.000 δολλάρια, τὸ μεγαλύτερο ποσὸν ποὺ ἐστάλη ποτὲ στὸ γραφεῖο αὐτό.

Στὴν ἐπιστολή του ἐξηγοῦσε ὅτι, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια εἶχε «κλέψει» ἀπὸ τὸ δημόσιο 16.000 δολλάρια καὶ ὅτι τώρα τοῦ τὰ ἐπέστρεφε μαζὶ μὲ τοὺς τόκους τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ, μποροῦσε πιὰ νὰ ἡσυχάση ἀπὸ τίς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του.

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ. Νέα μεγάλη ἔκθεσις ἐπίπλων κάτω μέρος πλατείας Ὄλγας. Ἡ μεγαλειτέρα συλλογὴ ἐπίπλων παντὸς ρυθμοῦ. Κρεββατοκάμαραι, σαλόνια, τραπεζαρίαι, φορμάϊκα σὲ τιμὰς ἐργοστασίου. Ἐκτελοῦνται παραγγελίαι παντὸς τύπου. Κακογιάννης καὶ Σια Ο. Ε., τηλ. 27—34.

ΜΙΑ ΑΣΥΝΗΘΗΣ ΜΕΘΟΔΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΠΙΔΡΑ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

ΑΝΑΛΓΗΤΙΚΗ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ!

ΑΝΟΒΕΡΟΝ, (ΓεΓ). Εἶναι γνωστὸν πλέον ὅτι ἡ μουσικὴ ἐπιδρᾶ εὐεργετικῶς εἰς τὸν ἄνθρωπον. Οἱ ἐργοδόται ἐπωφελήθησαν αὐτοῦ τοῦ γεγονότος διὰ νὰ αὐξήσουν τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐργατῶν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν. Οἱ καταστηματάρχαι «περικυκλώνουν» τοὺς πελάτας των συστηματικῶς μὲ ἐλαφρὰς μελωδίας, ὥστε νὰ νὰ τοὺς κινήσουν τὴν διάθεσιν πρὸς ἀγοράν. Ἡ μουσικὴ ἐμβατηρίων ἔχει θέσει εἰς κίνησιν ὁλόκληρον στράτευμα, καὶ ὁ ρυθμὸς τῆς τζᾶζ ὑπνωτίζει ὁμάδας ἀνθρώπων καὶ τοὺς φέρει εἰς κατάστασιν ἐκστάσεως. Ἡ μουσικὴ μελωδία δὲν ἐπιδρᾶ βεβαίως εἰς τὸν χειρουργικὸν θάλαμον, ἐν τούτοις γίνονται πειράματα εἰς ἀναρρωτήρια ὡς ποὸς τὰ «ἀκουστικὰ» ἀποτελέσματα ρέοντος ὕδατος. Ἡ μουσικὴ χρησιμοποιεῖται τώρα καὶ εἰς τὸν χῶρον τοῦ ὀδοντιατρείου πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν πόνων καθὼς καὶ πρὸς κάλυψιν τοῦ θορύβου τοῦ προκαλουμένου ἐκ τοῦ ὀδοντιατρικοῦ τρυπάνου.

Εἷς ὀδοντίατρος τοῦ Ἀννοβέρου ἐφήρμοσεν ἤδη νέαν μέθοδον: Ἡ χαριτωμένη βοηθὸς —ὀδοντιάτρου ὁδηγεῖ τὸν πελάτην εἰς τὴν αἴθουσαν ἀναμονῆς, καὶ κατόπιν τῶν συνήθων διατυπώσεων, τὸν ἐρωτᾶ «διὰ τὴν μελωδίαν τῆς προτιμήσεώς του». Ἐνῷ δὲ ὁ πελάτης ἀναφέρει τὴν μελωδίαν ἡ βοηθὸς ἐξαφανίζεται πρὸς στιγμὴν καὶ ἀπὸ τὸν θάλαμον τοῦ ὀδοντιατρείου ἀκούγεται σὲ λίγο τὸ τραγοῦδι ποὺ προτιμᾶ ὁ πελάτης, ὁ ὁποῖος ἐκπλήκτος, «δὲν μπορεῖ νὰ πιστεύση στ' αὐτιά του». Ὁ φόβος καὶ ἡ νευρικότης ἐξέλιπον καὶ παραδίδεται οὗτος εἰς τὴν μελωδίαν τοῦ τραγουδιοῦ λησμονήσας περίπου «τὸν πόνον τοῦ δοντιοῦ»...

Προτοῦ ἀκόμη ἀρχίση νὰ ἐργάζεται ὁ ὀδοντίατρος, καθημένου τοῦ πελάτου πρὸς θεραπείαν, τοποθετοῦνται δύο ἀκουστικὰ ἐκ τῶν ὁποίων δύναται νὰ ἀκούη ἀνενόχλητος τὴν μουσικήν. Δι' αὐτὸν, τὸν κύριον λόγον ἔχει ἡ μουσικὴ καὶ ὄχι ἡ θεραπεία τοῦ ὀδοντιάτρου.

Ὁ ἐφευρέτης —ὀδοντίατρος τῆς ἀνωτέρου μεθόδου, διαθέτει μεγάλην ποικιλίαν μαγνητοφωνημένων ταινιῶν. Ὁ ἴδιος ἔχει πιστοποιήσει ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θεραπείας ἡ μουσικὴ ἁρμονίου ἐπιδρᾶ λίαν εὐεργετικῶς. Τὰ παιδιά, ὡς εἶναι φυσικόν, γοητεύονται ἐκ τῶν παιδικῶν τραγουδιῶν, αἱ ἡλικιωμέναι κυρίαι μὲ μελωδίας «τοῦ παληοῦ καλοῦ καιροῦ» καὶ οἱ συνταξιοῦχοι —ἀξιωματικοὶ μὲ τὴν μουσικὴν παλαιῶν ἐμβατηρίων! Οἱ ἐκλεκτικοὶ πελάται δύνανται νὰ ἀπολαύσουν τὴν μουσικὴν τῆς ἀρεσκείας των, καὶ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των, ὁ ὀδοντίατρος τοὺς παρέχει τὴν μελωδίαν ἑνὸς βάλς ἕως τὸν... ρυθμὸν τοῦ τελευταίου τουΐστ! Μετὰ τὴν ἐξαγωγὴν εἴτε «τὸ σφράγισμα» τοῦ ὀδόντος, ἡ θεραπεία «κλείνει» μὲ τὸν ρυθμὸν τοῦ τραγουδιοῦ «δὲν χρειάζονται πολλὰ διὰ νὰ εἶναι ὁ καθεὶς εὐχαριστημένος».

Ὁ ὀδοντίατρος τοῦ Ἀννοβέρου συνεχίζει τὸ πείραμα τῆς «θεραπείας διὰ τῆς μουσικῆς» πιστοποιῶν συγχρόνως περαιτέρω ποία συχνότης καὶ ἔντασις ἤχου ἐπιδροῦν ἀναλογικῶς, ὅταν τὸ τρύπανον τοῦ ὀδοντιάτρου «δυθίζεται» μὲ 350.000 στροφὲς τὸ λεπτὸν εἰς τὸ δόντι τοῦ πελάτου.

Γιούτα Λέο

ΑΠΗΛΛΑΓΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΕΥΦΥΪΑΣ ΤΟΥ

ΚΑΤΑΠΛΗΣΣΕΙ ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΟΥ

ΛΥΩΝ. Σὲ ὅλους τοὺς στρατοὺς τοῦ κόσμου, μόνην αἰτίαν γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἑνὸς στρατευσίμου ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν θητείαν, ἀποτελοῦν οἱ «λόγοι ὑγείας».

Νά, ὅμως, ποὺ τὸ γαλλικὸ στρατολογικὸ συμβούλιο, ἀπήλλαξε προσφάτως τῆς στρατιωτικῆς θητείας ἕνα στρατεύσιμο μὲ τὸ αἰτιολογητικὸν ὄχι τὴς ὑγείας, ἀλλὰ τῆς καταπληκτικῆς εὐφυΐας!

—Εσθε πάρα πολὺ εὐφυὴς γιὰ νὰ ἐκπληρώσετε τὴν στρατιωτικὴν σας ὑποχρέωσιν, εἶπε ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τοῦ ψυχοτεχνικοῦ κέντρου τῆς Βιτριολερί, στὴν Λυών, πρὸς τὸν 20ετῆ Ζὰν—Μπαπτὶστ Φρέν, ὁ ὁποῖος κοκκίνησε ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν ντροπή του στὸ ἄκουσμα τῆς ἀποφάσεως.

«Ἕνα λαμπρὸ μέλλον ἀνοίγεται μπροστά σας, συνέχισεν ὁ διοικητὴς καὶ θὰ κάνουμε τὸ πᾶν γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσωμε».

Ὁ Ζὰν—Μπαπτὶστ Φρέν, τὸ «τέρας αὐτὸ τῆς εὐφυΐας»—ὅπως τὸν χαρακτηρίζουν ὅλοι—εἶχε παρουσιασθῆ πρὸ πενταμήνου ἐνώπιον τῆς στρατολογικῆς ἐπιτροπῆς, γιὰ νὰ καταταγῆ.

Ἡ ἐπιτροπή, ἀφοῦ τὸν ἔκρινε ἱκανόν, τὸν παρέπεμψε διὰ τὰ περαιτέρω στὸ ψυχοτεχνικὸν κέντρον, τὸ ὁποῖον, καθιερωθὲν προσφάτως ἀπὸ τὸν γαλλικὸν στρατόν, ἔχει προορισμὸν νὰ ἐξετάζη τοὺς ὑποψηφίους ἀπὸ ἀπόψεως ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ, ὥστε κάθε στρατιώτης νὰ τοποθετῆται, ἀνάλογα μὲ τὶς ἱκανότητές του καὶ τὰ ἐνδιαφέροντά του, στὸ κατάλληλο ὅπλο ἢ σῶμα.

Ὁ Φρέν, ἔπρεπε νὰ ὑποστῆ τὰ διάφορα «τέστ», ὅπως ὅλοι οἱ συνυποψήφιοί του. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κατέπληξε τοὺς ἐξεταστάς του. Ἦταν τόσο ταχὺς καὶ ἀκριβὴς σὲ ὅσες ἀπαντήσεις ἔδωκε, ὥστε ὁ διοικητὴς τοῦ ψυχοτεχνικοῦ κέντρου νὰ προβῆ στὴν ἐξαίρεσί του ἀπὸ τὴν κατάταξί του σὰν στρατό. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ τοῦ ὑπεσχέθη νὰ κάνη τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν βοηθήση. Καὶ ἐκράτησε τὸν λόγο του.

Ὁ Φρὲν εἶναι πτωχὸ ἀγροτόπαιδο, τελείωσε τὸ γυμνάσιο ἀλλὰ δὲν εἶχε τὰ οἰκονομικὰ μέσα γιὰ ἀνώτερες σπουδές. Γώρα, σπουδάζει ὡς ὑπότροφος τοῦ κράτους καὶ ἐνεγράφη γιὰ τὸ περίφημο «Μπακαλορεά», ποὺ ἀποτελεῖ τὸ πιὸ δύσκολο δίπλωμα σπουδῶν τῆς Γαλλίας. Καὶ εἰς τὴν Σχολὴ αὐτὴ κατέπληξε τοὺς καθηγητάς του διότι κατώρθωσε σὲ 5 μῆνες νὰ καλύψη ὕλη 7 ἐτῶν, παρακολουθώντας μαθήματα μόνον 3 ὧρες τὴν ἡμέρα.

Μελετᾶ δὲ καὶ ἀφομοιώνει ταχύτατα τεράστια ὕλη μὲ ὅλα τὰ μαθήματα, μαθηματικά, φιλοσοφία, ἱστορία, ξένες γλῶσσες. Ἤδη, ὁ δρόμος τοῦ ἀνοίγεται εὐρὺς καὶ τὸ πτωχὸ ἄσημο χωριατόπουλο δὲν ἀποκλείεται μιὰ μέρα νὰ γίνη μιὰ δόξα τῆς γαλλικῆς ἐπιστήμης.

"ΞΑΦΝΙΚΑ ΦΕΤΟΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ..."

ΤΑ ΒΟΥΒΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΤΑ 5 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΛΙΖ ΚΑΙ Η κ. ΜΠΑΡΤΟΝ

ΡΩΜΗ, Ἀπρίλιος. Ἡ αἰσθηματικὴ ἴλαροτραγωγία τῆς Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ, ποὺ χωρίζει καὶ τὸν Ἔντι Φίσερ, ἔχει μερικὰ βωβὰ πρόσωπα, γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἔγινε διόλου λόγος: εἶναι τὰ πέντε παιδιὰ τῆς γοήσης τοῦ κινηματογράφου, ποὺ συνεδύασε τὴν ἐρωτικὴ καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ καρριέρα καὶ ἡ κ. Σύμπιλ Μπάρτον, σύζυγος τοῦ ἠθοποιοῦ Ρίτσαρντ Μπάρτον. Ὅπως ἔγραψαν κατὰ κόρον οἱ ἐφημερίδες, ἡ Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸν συνάδελφό της Ρίτσαρντ Μπάρτον, τὸν ὁποῖον καὶ πρόκειται νὰ πανδρευθῆ. Ὁ ἴδιος προέβη σὲ μιὰ διάψευσι προχθές, ὅταν συνηντήθη μὲ τὴν σύζυγόν του στὴν Ρώμη, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ ἠθοποιοί, ὅταν πρόκειται περὶ διαζυγίων καὶ ἐρώτων, δὲν γνωρίζουν τὴν πραγματικὴν σημασίαν τῆς λέξεως «διάψευσις». Διότι ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐπιβεβαιώνουν μὲ τὸ ἔργο τους, ὅσα προηγουμένως εἶχαν διαψεύσει μὲ τὰ λόγια τους!

Ἡ κ. Μπάρτον, λοιπόν, ἔφθασε στὴν Ρώμη, γιὰ νὰ δῆ ποιά εἶναι τέλος πάντων ἡ διαβόητη αὐτὴ νέα Κλεοπάτρα, ποὺ θέλει νὰ τῆς πάρη τὸν ἄνδρα της. Ἔως τώρα σιωποῦσε. Ἔμενε στὸ σπίτι της, στὸ Χάμιτεντ, μὲ τὰ δυὸ παιδιά της καὶ δὲν ἐπίστευε ὅτι ὁ ἄνδρας της πρόκειται νὰ τὴν χωρίση, γιὰ νὰ πάρη τὴν Ἐλίζαμπεθ Ταίηλορ. Ὅταν ὅμως εἶδε